

ת"פ 4723/02/15 - מדינת ישראל נגד ולדימיר איבנוב

בית משפט השלום בבאר שבע

25 נובמבר 2015

ת"פ 4723-02-15 מדינת ישראל נ' איבנוב(עציר)

מת 4738-02-15

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

המאשימה מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד זילברמן

נגד

ולדימיר איבנוב (עציר)

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד בן ארי

גזר דין

הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בשלוש עבירות של התפרצות למקום מגורים/תפילה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"); כניסה למקום מגורים/תפילה, לפי סעיף 406(א) לחוק; שש עבירות של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק; ושלוש עבירות של הסגת גבול כדי לעבור עבירה, לפי סעיף 447(א)(1) לחוק.

רקע:

ביום 15.07.2015 הורשע הנאשם, על יסוד הודאתו, בכתב אישום מתוקן המכיל שבעה אישומים:

על פי עובדות האישום הראשון, ביום 29.01.2015 בין השעות 13:00 ל- 16:00 התפרץ הנאשם לחדר מס' 19 באורחן בקיבוץ גבולות, בכך שנכנס דרך החלון, וגנב כסף מזומן מארנקה של המתארכת בחדר. בגין אלה, הורשע הנאשם בעבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה.

על פי עובדות האישום השני, במועד שצוין באישום הראשון, התפרץ הנאשם לחדר מס' 18 באורחן בקיבוץ גבולות, בכך שנכנס דרך החלון שהיה סגור אך לא נעול, וגנב ₪ 300 מתוך ארנקו של המתארח בחדר. בגין אלה, הורשע הנאשם בעבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה.

על פי עובדות האישום השלישי, במועד שצוין באישום הראשון, התפרץ הנאשם לחדר מס' 21 באורחן בקיבוץ גבולות, בכך שנכנס דרך החלון, וחיפש דברי ערך וכסף מזומן בארנקו של המתארח בחדר. בגין אלה, הורשע הנאשם בעבירה של התפרצות למקום מגורים.

על פי המתואר באישום הרביעי, כשבועיים וחצי עובר ליום 01.02.2015, בשעות הלילה, הסיג הנאשם גבול בכוונה

עמוד 1

לבצע גניבה, בכך שנכנס לחדר האוכל בקיבוץ גבולות דרך החלון, וגנב מתוך קופת חדר האוכל 300 ₪. בגין אלה, הורשע הנאשם בעבירות של הסגת גבול וגניבה.

על פי המתואר באישום **החמישי**, כחודש עובר ליום 01.02.201, הסיג הנאשם גבול בכוונה לבצע גניבה, בכך שנכנס לחדר האוכל בקיבוץ גבולות דרך החלון, וגנב מתוך קופת חדר האוכל 220 ₪. בגין אלה, הורשע הנאשם בעבירות של הסגת גבול וגניבה.

על פי המתואר באישום **השישי**, כשבעה חודשים עובר ליום 01.02.2015, נכנס הנאשם לביתו של יצחק כהן, בקיבוץ גבולות, בכוונה לבצע גניבה, בכך שהכניס ידו דרך החלון האחורי של הבית, וגנב מתוך הבית כסף מזומן. בגין אלה, הורשע הנאשם בעבירות של כניסה למקום מגורים וגניבה.

על פי המתואר באישום **השביעי**, כשבוע לאחר המועד שצוין באישום השישי, הסיג הנאשם גבול בכוונה לבצע גניבה, בכך שנכנס לביתו של יצחק כהן, בקיבוץ גבולות, וגנב מתוך הבית כסף מזומן (בסה"כ, במעשיו המתוארים באישומים 6-7, גנב הנאשם 330 יורו). בגין אלה, הורשע הנאשם בעבירות של הסגת גבול וגנבה.

על פי המתווה שהוצג לבית המשפט, לא הייתה הסכמה עונשית בין הצדדים. יחד עם זאת, הוסכם כי בטרם ישמעו הטיעונים לעונש ובטרם ייגזר עונשו של הנאשם, הלה ישלח לקבלת תסקיר מאת שירות מבחן אשר ייתן דעתו לאפשרות שילובו במסגרת טיפולית, תוך שהמדינה הצהירה כי עמדתה העונשית הינה למאסר בפועל.

תסקירי שירות המבחן:

בעניינו של הנאשם הוגשו מספר תסקירים.

מהתסקיר הראשון אשר הוגש ביום 02.09.2015, עולה כי מדובר בנאשם יליד מולדובה, רווק, בן 23, שלדבריו בריאותו תקינה. שירות המבחן התרשם כי לנאשם יכולות וורבליות וקוגניטיביות תקינות. הנאשם נעדר עבר פלילי.

הנאשם סיים 12 שנות לימוד עם בגרות חלקית. טרם מעצרו עבד במשך כחודש בסופר "אשכול". שירות המבחן מפרט עוד מקורותיו של הנאשם, ומוסר כי האחרון עלה ארצה בגפו בשנת 2007 במסגרת פרויקט 'נעל"ה', בהיותו בן 15, ונקלט בפנימיה ישיבתית, תוך שהתגורר עם סבתו (מצד אמו). בשנת 2011 התגייס לצבא בתפקיד טבח, ובמהלך שירותו היה עריק ובגין כך ריצה 80 יום בכלא צבאי. לאחר שחרורו מהצבא, בשנת 2014, התגורר עם הוריו (שבינתיים עלו ארצה) בקיבוץ גבולות, ועבד כשלושה חודשים ברפת של הקיבוץ, עד שעזב בשל תנאי השכר.

עובר למעצרו, התגורר הנאשם עם אמו ובן זוגה. הנאשם מסר כי שומר גם על קשר עם אביו הביולוגי (לאחר שזה נותק עת היה בן 11). שירות המבחן מוסר כי הוריו של הנאשם תיארו את מערכת היחסים שלהם עמו כטובה ותומכת, אם כי התמיכה תוארה בעיקרה כחומרית.

הנאשם מסר כי לראשונה התנסה בשימוש בסמים עת היה בן 13, אז עישן 'גראס' באופן חד פעמי ובנסיבות חברתיות. לדבריו, לאחר שהשתחרר מהשירות הסדיר, בהיותו בן 21, החל להשתמש בסם מסוג 'ניס גיא' וכחצי שנה עובר למעצרו, השתמש בסם זה באופן קבוע בסופי שבוע. הנאשם הכיר בבעייתיות הנלוות לשימוש בסמים והגדיר עצמו כמכור. יחד עם זאת, שירות המבחן התרשם כי המדובר בהתבטאות מילולית בעיקרה, וכי הנאשם לא מבין את הבעיה על כל מורכבותה. עוד מסר הנאשם, כי נוהג לשתות אלכוהול בנסיבות חברתיות בסופי שבוע, בתדירות משתנה, ומסר כי אינו רואה בעייתיות בתחום זה.

אשר לעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, הנאשם מודה בביצוען ומוסר כי אלו בוצעו על מנת לממן את רכישת הסם בו נהג להשתמש וכי הכמיהה לסם היא שהובילה אותו לבצע את העבירות וכי "יצא מכלל שליטה". הנאשם הביע חרטה על מעשיו וטען כי מתבייש בהם, תוך שציין כי הינו מעוניין לפצות את נפגעי העבירה. הנאשם הביע מוטיבציה לסגל לעצמו אורח חיים נורמטיבי ולהתרחק מהחברה עימה בילה עובר למעצרו.

שירות המבחן מפרט את גורמי הסיכון בעניינו של הנאשם, ובכלל זה הרגלי השימוש שלו בחומרים משני תודעה והרגלי שתיית האלכוהול, נטייתו להחסיר מידע ואף מסירת מידע סותר הנוגע להתחברותו לחברה שולית והיעדר דמות משמעותית בה יוכל להיעזר במישור הנפשי.

מנגד, שירות המבחן מפרט את גורמי הסיכון לשיקום בעניינו של הנאשם, ובכלל זה העובדה כי לנאשם יכולת להתבטא מילולית באופן סביר ויכולת קוגניטיבית תקינה, עברו הפלילי הנקי והעובדה כי ההליך הפלילי המתנהל נגדו מהווה עבורו גורם מרתיע. עוד מסר שירות המבחן, כי הוריו של הנאשם מעוניינים לסייע לו במישור החומרי בתהליך הגמילה, אך לשירות לא ברורה, על אף נכונותם של ההורים, מידת יכולתם לעזור לנאשם במישור הנפשי.

השירות בחן עם הנאשם אפשרות לגייסו להליך טיפולי, אך התרשם כי לנאשם מודעות חלקית לבעיית ההתמכרות וכי הלה מביע אמביוולנטיות מסוימת לכך. הנאשם הצהיר כי מוכן להתחייב להליך טיפולי לתקופה של שנה וחצי, אך מידת יכולתו להתחייב להליך שכזה לא הייתה ברורה לשירות המבחן. שירות המבחן המליץ כי ככל שבית המשפט יאפשר להפנות את הנאשם לטיפול בקהילה במסגרת ההליך הנוכחי, תינתן דחייה בת חודש למען בחינת התאמתו לקהילה הטיפולית "רוח במדבר".

מהתסקיר השני אשר הוגש ביום 08.10.2015, עולה כי שירות המבחן טרם קיבל תשובה ברורה מרשויות שב"ס האם הנאשם ביצע את כל הבדיקות הרפואיות הנדרשות לצורך השמתו בקהילה טיפולית, אך נקבע לו ראיון קבלה לשם.

מהתסקיר השלישי אשר הוגש ביום 01.11.2015, עולה כי הנאשם סירב לעבור את הבדיקות הרפואיות הנדרשות וכי סרב לצאת לראיון הקבלה בקהילה הטיפולית. כמו כן, בפגישה שנערכה עימו, ציין הנאשם כי שינה החלטתו, וכי כיום אינו מעוניין להשתלב בקהילה טיפולית. את השינוי בעמדתו, נימק הנאשם בשיקולים עונשיים, וכי אין ברצונו להתחייב לזמן הטיפול הנדרש. שירות המבחן מסר כי התחזקה התרשמותו שחלה ירידה במוטיבציה של הנאשם להתגייס לטיפול וכי רמת הבשלות שלו לכך איננה גבוהה.

לאור כל אלה, שירות המבחן חזר בו מהמלצתו לבחון אפשרות טיפולית עבור הנאשם ונמנע מלבוא בהמלצה טיפולית כלשהי בעניינו.

טיעוני הצדדים:

בטיעוניו הכתובים לעונש, הפנה בא כוח המאשימה לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם, ובכלל זה הזכות לקניין ולפרטיות, הזכות לביטחון אישי וביטחון הציבור. הלה טען כי עבירות הרכוש ממין אלו שבצע הנאשם, הינן קלות לביצוע אך קשות ללכידה ומכך גם נגזר הצורך בענישה מרתיעה שתהפוך ביצוען של עבירות אלו ללא כדאיות. אשר לאישומים 1-3 ו-6, התובע עתר לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בגין כל אישום, ומתחם עונש הולם הנע בין מאסר בפועל קצר ל-12 חודשי מאסר, בגין כל אישום מהאישומים 4, 5 ו-7.

כמו כן, הפנה בא כוח המאשימה לעובדה כי העבירות אשר בוצעו על ידי הנאשם לא נבעו מדחף רגעי, אלא לאחר תכנון ועל פני תקופה ארוכה. כמו כן, התובע הפנה לכך שהנאשם מכור לסמים וסירב להשתלב בהליך טיפולי וביקש להדגיש את רמת הסיכון הגבוהה להתנהגות עבריינית, מקום בו הנאשם לא ישתלב בהליך טיפולי. לבסוף, בא כוח המאשימה עתר להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל בגין כל אישום ובמצטבר לכל אירוע, מאסר מותנה, קנס ופיצוי.

בא כוח הנאשם מנגד, ביקש להקל בעונשו של הנאשם וליתן משקל נכבד לאפשרות שיקומו העתידי של הנאשם. כמו כן, הסנגור עתר לקבוע מתחם עונש כולל אחד בגין מכלול האישומים, תוך שהפנה בעניין זה לפסיקה רלוונטית. לחילופין, הסנגור טען כי אם בית המשפט יחליט לקבוע מספר מתחמי ענישה, או אז לנוכח נסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו האישיות של הנאשם, יש לחפוף בין העונשים שייגזרו בגין כל מתחם.

אשר למתחם העונש ההולם, בא כוח הנאשם סבר כי זה צריך להיות נמוך מהמתחם אליו עתר בא כוח המאשימה, תוך שהפנה לעובדה כי הנאשם נכנס דרך חלון פתוח, לא השתמש בכלי פריצה, לא היה מזויין בנשק כלשהו וכי הנזק שנגרם איננו גבוה. אשר לנסיבותיו האישיות, ההגנה הפנתה לעברו הפלילי הנקי, לפגיעה שנגרמה לו עקב מעצרו, לעובדה כי שיתף פעולה עם רשויות החוק ואף התוודה על מעשים שהמטרה לא ידעה אודותיהם או למצער לא היו בידה די ראיות כדי להאשימו לולא הודאתו. עוד הפנה לנסיבותיו האישיות הלא פשוטות. אשר לאופק השיקומי, הסנגור ציין כי על אף ששירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם, הרי שעדיין בתסקיר פורטו גורמי הסיכוי לשיקום. כך גם, נטען כי הנאשם לא איבד את המוטיבציה להשתקם ולשנות את דרכיו.

מטעמו של הנאשם אף העיד גב' אליזבטה סוצ'ילין וגב' ברמן יוליה. אלו ביקשו ללמד אודות אופיו הטוב של הנאשם, וטענו כי עסקינן במי שאוהב לעזור לזולת, מנומס, נוהג בכבוד במבוגרים, כאשר מדובר במעידה חד פעמית של הנאשם. השתיים אף מסרו כי לאחר שחרורו של הנאשם מהכלא, הן תעזורנה לו בכל תחום שיצטרך, ובכלל זה בשיקום, קבוצות תמיכה, תדריך לימודי, מציאת תעסוקה וכיוצ"ב.

הנאשם הצטער על מעשיו, וטען כי נהג כפי שנהג מאחר שהתחיל להסתובב עם "חברים לא כל כך טובים". הלה הבטיח כי לא ישוב להשתמש בסמים, תוך שטען כי יתמודד עם התמכרותו בכוחות עצמו, ואם יראה כי אינו מסוגל, או אז יפנה

לקבלת טיפול. הנאשם מסר כי לאחר שחרורו מהכלא הוא מעוניין לפתוח דף חדש ולהקים משפחה.

דין והכרעה:

כאשר אין המדובר בעבירה יחידה, בשלב הראשוני, על בית המשפט לקבוע האם מדובר באירוע אחד או בכמה אירועים נפרדים (ר' בעניין זה ע"פ 8641/12 **סעד נ' מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (05.08.2013)). בעניין זה יש לציין תחילה, כי זה מכבר נקבע בפסיקה שהמונח "אירוע" המצוי בסעיף 40 לחוק העונשין הינו רחב יותר מהמונח "מעשה" הקבוע בסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, וכי באופן עקרוני "אירוע" אחד יכול לכלול גם "מספר מעשים" (ר' למשל ע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נגד מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (29.10.2014); דברי כב' השופט ע' פוגלמן בע"פ 1605/13 **פלוני נגד מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (27.08.2014); ע"פ 3164/14 **גיא פן נגד מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (29.06.2015); וע"פ 5643/14 **עיסא נגד מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (24.06.2015) אליו הפנה בא כוח הנאשם).

שנית, על פי מבחן "הקשר ההדוק", אשר נקבע מפיה של כב' השופטת ד' ברק-ארז (בדעת רוב) בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נגד מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (29.10.2014), כדי להכריע בסוגיה על בית המשפט להשתמש ב"ניסיון החיים", כך שעבירות שיש ביניהן **קשר הדוק** ייחשבו לאירוע אחד. עוד נקבע שם, כי ברגיל קשר כזה בין עבירות יימצא כאשר תהיה ביניהן סמיכות זמנים או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תכנית עבריינית **אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה**. כך גם צוין, כי מבחן "הקשר ההדוק" איננו מבחן קשיח ועתיד להתפתח ממקרה למקרה (עוד בעניין מבחן "הקשר ההדוק" אשר אומץ בעניין אחמד בני ג'אבר, ר' ע"פ 2519/14 **ענאד אבו קיעאן נגד מדינת ישראל**; ע"פ 4316/13 **מדינת ישראל נגד רמי חג'אמה ואח'**; ורע"פ 4760/14 **אדוארד קיסלמן ואח' נגד מדינת ישראל**, (פורסמו במאגרים המשפטיים); ע"פ 5643/14 **עיסא נגד מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (24.06.2015)).

בעניינינו, סבורני כי יישום מבחן "הקשר ההדוק" מוביל למסקנה כי יש לקבוע מתחם נפרד לכל אחד מן האישומים הבאים: אישומים 1-3, אישומים 4-5 ואישומים 6-7 דהיינו, 3 מתחמי ענישה נפרדים. מסקנה זו מבוססת על הקשר ההדוק שיש בין העבירות שבוצעו במסגרת כל סדרת אישומים שצויינה לעיל, אופי ומהות העבירות, על העובדה כי בכל אחד מהם דובר במסכת עבריינית אחת ולאור מהות וזהות הקורבנות.

ביתר פירוט, אישומים 1-3 נעשים באותו מקום ובאותו זמן כאשר הנאשם עובר למעשה מחדר אחד באורחן לזה אחריו בפעולה אחת רציפה. באישומים 4-5 מדובר בעבירות המבוצעות באותו מקום ובאותה שיטה, תוך גניבת כסף מאותה קופת חדר אוכל. דברים אלו יפים גם בנוגע לאישומים 6-7 בהם הנאשם הגיע בהפרש של שבועיים לחדרו של המתלון ואגב הסגת הגבול גונב בכל אחת מהפעמים מטבע זר.

במעשיו האמורים לעיל פגע הנאשם בערכים המוגנים של קניינו של אדם, פרטיותו ובתחושת הביטחון האישית.

לעניין פגיעת מעשיו של הנאשם בתחושת הביטחון של הציבור בעקבות עבירות התפרצות והגניבה, יפים דברי כב' השופט עמית בבש"פ 45/10 **מסארוה נגד מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (08.01.2010) אשר נאמרו אמנם במסגרת הליכי מעצר ואולם כוחם יפה אף לסוגיית הענישה:

"חוזר אדם לביתו בסוף עמל יומו ומוצא כי מאן דהוא חדר לפרטיותו ונטל את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. מי ימוד את עוגמת הנפש, הרוגז וחסרון הכיס שנגרמו למי שנפגע מאותן עבירות רכוש, שדומה כי ליבנו גס בהן, והסטטיסטיקה של העבירות הלא מפוענחות בתחום זה מדברת בעד עצמה. אין לראות בעבירות רכוש כמו התפרצות לדירה או גניבת רכב, גזירת גורל שאין לה מענה בחוק ובפסיקה".

בית המשפט העליון אף עמד לא אחת על הצורך בהשתתפות ענישה מרתיעה לשם מיגור תופעת עבירות הרכוש, אשר הפכו עם הזמן ל"מכת מדינה" של ממש. כך למשל קבע בית המשפט העליון ברע"פ 1708/08 **לוי נגד מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (21.02.2008):

"בית המשפט המחוזי צדק גם צדק משהטעים את הצורך בחומרה בענישה בעבירות התפרצות ובעבירות הרכוש בכלל, שהיו - אפשר לומר - למכת מדינה, למקור דאגה וטרזניה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם. נקל לשער את החוויה הקשה העוברת על קרבנות הפריצה, בשובם לביתם והנה הפיכת סדום ועמורה בתוכו וחפצים וכסף נעלמו ואינם, ולעיתים קרובות משמעות הדבר היא כי הרכוש יירד לטמיון, שכן העברין לא יילכד".

מדיניות הענישה הנהוגה ביחס לעבירות של התפרצות לדירה וגניבה (עת המדובר בעבירה אחת בלבד מכל סוג), נעה בדרך הכלל בין 6 חודשי מאסר ברף התחתון ועד שנתיים מאסר ברף העליון. כך למשל:

ברע"פ 1600/15 **בועזי נגד מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (27.04.2015), דובר בנאשם, בעל עבר פלילי, אשר הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות של התפרצות לדירת מגורים וגניבה. בית משפט השלום קבע כי **מתחם העונש ההולם נע בין 12 ל- 24 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם 22 חודשי מאסר בפועל**, תוך שהפעיל שני מאסרים מותנים אשר היה תלוי נגדו, חלקו בחופף, כך שנגזר על הנאשם לרצות בסה"כ 33 חודשי מאסר. ערעור של הנאשם לבית המשפט המחוזי ובקשת רשות הערעור אשר הגיש לבית המשפט העליון, נדחו.

ברע"פ 8637/14 **עבאסי נגד מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (13.01.2015), דובר בנאשם, נעדר עבר פלילי, אשר הורשע במסגרת שני אישומים בשתי עבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע ושתי עבירות של גניבה. בית משפט השלום קבע כי **מתחם העונש ההולם לכל אחד ממעשי העבירה שביצע המבקש, נע בין 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לבין 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל**, והשית עליו 16 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי הקל בעונשו של הנאשם, באופן בו **גזר עליו 12 חודשי מאסר בפועל**, תוך שהפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם, לגילו הצעיר, להיעדר עבר פלילי, לחרטה שהביע ולסיכויי השיקום, כפי שעולה מהתסקיר. בקשת רשות הערעור אשר הגיש הנאשם לבית המשפט העליון נדחתה.

ברע"פ 7329/14 **אדלר נגד מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (04.11.2014), דובר בנאשם אשר הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה. בית משפט השלום קבע כי **מתחם העונש ההולם במקרה הנדון נע בין 6 ל- 18 חודשי מאסר בפועל**, בנוסף לרכיבי ענישה נוספים. בסופו של דבר, בית משפט השלום גזר על הנאשם 16 חודשי מאסר בפועל ופעיל מאסר מותנה, חלקו בחופף, באופן שבו הנאשם ירצה **30 חודשי מאסר** בסה"כ. בית המשפט המחוזי קבע כי אף אם היה מקום לשקול שינוי מתחם העונש, כך שהרף התחתון יעמוד על 4 חודשים, הרי שעדיין אין בכך כדי להביא להקלה בעונש שנגזר על הנאשם. בקשת רשות הערעור שהגיש הנאשם לבית המשפט העליון נדחתה.

ברע"פ 1629/13 **בוסקילה נגד מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (30.09.2014), דובר בנאשם שהורשע על יסוד הודאתו בעבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה. בית משפט השלום קבע כי **מתחם העונש ההולם במקרה הנדון נע בין 12 ל- 24 חודשי מאסר**. על הנאשם נגזר עונש של **18 חודשי מאסר**, והופעלו שני מאסרים ביניהם, בחופף ביניהם ובמצטבר לגזר הדין הנדון, כך שבסה"כ נגזר על הנאשם לרצות 25 חודשי מאסר. ערעורו של הנאשם לבית המשפט המחוזי נדחה, אולם לאור החמרה קשה שחלה במצבו הבריאותי עובר לשמיעת בקשת רשות העליון, הסכימה המאשימה כי המאסרים המותנים יופעלו בחופף גם לגזר הדין, תוך שעונש המאסר למשך 18 החודשים שהוטל בבית משפט השלום יוותר על כנו.

ברע"פ 8723/13 **סולייב נגד מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (11.05.2014) - דובר בנאשם אשר הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה. בית משפט השלום קבע כי **מתחם העונש ההולם במקרה הנדון נע בין 12 ל- 24 חודשי מאסר**. לבסוף, נגזרו על הנאשם **16 חודשי מאסר בפועל**, תוך שהופעל מאסר מותנה במצטבר, באופן בו נגזר על הנאשם לרצות 23 חודשי מאסר בסה"כ. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה, והפעיל מאסר מותנה נוסף שהיה תלוי נגד הנאשם, כך שנגזר עליו לרצות 29 חודשי מאסר בסך הכל. בקשת רשות הערעור שהגיש הנאשם לבית המשפט העליון נדחתה.

ברע"פ 2849/14 **זלום נגד מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (22.04.2014), דובר בנאשם אשר הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה. בית משפט השלום קבע כי **מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי עבודות שירות לבין 30 חודשי מאסר בפועל**, והשית על הנאשם 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור אל קולת העונש, **וגזר על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל**, תוך שציין את כלל אי מיצוי הדין. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור אשר הגיש הנאשם.

ברע"פ 337/14 **פקרא נגד מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (16.03.2014), דובר בנאשם אשר הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה. בית משפט השלום קבע כי **מתחם העונש ההולם במקרה הנדון נע בין 6 חודשי עבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר והשית על הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל**. ערעורו של הנאשם לבית המשפט המחוזי, כמו גם בקשת רשות הערעור שהגיש לבית המשפט העליון - נדחו.

בעפ"ג 27076-08-15 (מחוזי באר שבע) **ראובן נגד מדינת ישראל**, (טרם פורסם) (18.11.2015), דובר בנאשם אשר הורשע על יסוד הודאתו בעבירה של התפרצות למקום מגורים וגניבה. מותב זה קבע כי במקרה הנדון ינוע **מתחם**

העונש ההולם בין 12 ל- 24 חודשי מאסר. בסופו של דבר, נגזר על הנאשם **עונש מאסר למשך 18 חודשים**, והופעלו שישה מאסרים מותנים, חלקם בחופף, כך שבסה"כ נגזר על הנאשם לרצות עונש מאסר בפועל למשך 33 חודשים. ערעורו של הנאשם על חומרת העונש, נדחה על ידי בית המשפט המחוזי.

אשר לעבירות של הסגת גבול וגניבה, עיין בפסיקת בתי המשפט השונים מלמדת כי העונשים בגין עבירות אלו עשויים לנוע על פני מנעד רחב, החל ממאסר מותנה ועד למספר חודשי מאסר מאחורי סורג ובריא (ר' לעניין זה ת"פ (שלום ואח'; ת"פ (שלום ראשל"צ) 27928-05-15 **מדינת ישראל נ' אורון נאור**; ת"פ (שלום ראשל"צ) 20236-11-14 **מדינת ישראל נ' ולדימיר ברטמן**; ת"פ (שלום ת"א) 6653-05-15 **מדינת ישראל נ' מיכאל וקנין**; ת"פ (שלום ק"ג) 27775-10-14 **מדינת ישראל נ' אברהם דמרי**).

בבחינת מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים ו"במבט על" הרי שמדובר בפגיעה חוזרת ונשנית ברכוש הציבור וסך הכל כשבעה מעשים שונים. יש בכך כדי ללמד שמדובר בדפוס התנהגות ולא מעידה רגעית. מסקנה זו מתחזקת נוכח העובדה כי המדובר באירועים אשר נפרסים על פני תקופה של כ-7 חודשים.

עוד כמכלול ניתן לומר כי מדובר במעשים מתוכננים אשר כפי הנראה קדמה להם מחשבה וכך גם איסוף מידע הנוגע למקום המצאם של המתלוננים, למקום המצאות הכסף וכן שאר נתונים הצריכים לעניין כפי שיפורט בהמשך.

הנאשם פועל בכל אחד מכתבי האישום בגדרי קיבוץ גבולות. כאמור העידה להגנתו של הנאשם הגב' אליזבתה סוצי'לין שציינה כיצד קיבלו את הנאשם ומשפחתו בזרועות פתוחות, סייעו להם ואף מצאו לנאשם עבודה בחדר האוכל או ברפת. הנאשם למעשה מחזיר רעה תחת טובה לאנשי הקיבוץ. לא למיותר לציין את הפגיעה הכללית בתחושת הביטחון של אנשי הקיבוץ אשר מגלים חדשות לבקרים כי נעשות בקיבוץ עבירות רכוש שונות. כך גם לא ניתן להתעלם כי דווקא לחדר האוכל שבו עבד הנאשם זה בחר להתפרץ בשתי הזדמנויות.

הנאשם מבצע את המיוחס לו על רקע התמכרותו לניס גיא. אכן יש בכך כדי לאבחן ולקולא אל מול מי שמבצעים עבירות רכוש מתוך רדיפת בצע גרידא והגדלת ההון האישי אולם מנגד אותה התמכרות אין בה כדי לפתור את הנאשם מתוצאות מעשיו או להוות הצדקה להקלה בעונש. הנאשם שיעבד את רכוש באי הקיבוץ לאותה התמכרות ובסופם של דברים אף נמנע מהרתמות להליך שיקומי וזאת כפי שיפורט בהמשך.

בבחינת נזק הפוטנציאלי, תלקח בחשבון הפגיעה האפשרית בהכנסות האורחן שיכול ותנבע מתוך כך שדבר הפריצות במקום יוודע לאחרים או שימנע הגעתם של אותם מתלוננים פעם נוספת לאורחן שבו רכושם נגנב. עוד בהקשר לנזק הפוטנציאלי, הרי שגם אם מדובר בעבירות רכוש, כידוע, אלו יכולות להתדרדר לכדי אלימות של ממש היה והנאשם יתקל בבעלים אשר ינסו למנוע את גזלת רכושם או בריחתו של הנאשם מן המקום עד הגעתה של המשטרה.

מנגד ולקולא, אין לומר כי המעשים שבוצעו על ידי המעשים נעשו בתחכום או באמצעות כלי פריצה מיוחדים. הנאשם

מבצע את המעשים לבדו. על דרך הכלל הלה נכנס דרך החלון ולעיתים אף "הסתפק" בשליחת ידו מבעד לחלון מבלי להכנס (ראה אישום 6). עיתוי המעשים על רקע אותו תכנון מלמד כי הנאשם דווקא ביקש להימנע ממפגש אפשרי עם מי מהמתלוננים. גם אם הסך המצטבר של הרכוש אותו גנב הנאשם אינו זניח, וודאי שאין לדבר על סכומי כסף גבוהים או רכוש רב. באישום 2 עסקין ב-300 ₪ אותם גנב, באישום 4 ו-5 מדובר ב-220 ₪ ו-300 ₪, ואילו באישומים 6 ו-7 מדובר בסכום של 330 יורו. באישומים 1-3 מדובר בהתפרצות לחדר באורחן. אין להקל ראש במעשים אלו ומידת הפגיעה שלהם בפרטיותו של המתלונן אם כי באבחנה אל מול התפרצות לדירת מגורים, סבורני כי התפרצות זו נמצאת במדרג נמוך יותר.

מכל האמור לעיל, הריני לקבוע כי מתחם העונש ההולם **בגין האישומים 1-3** נע בין 10 ל-24 חודשי מאסר בפועל.

מתחם העונש ההולם **בגין מכלול מעשיו באישומים 4-5** נע בין מספר חודשי מאסר שיכול ויורצו בדרך של עבודות שירות ועד 14 חודשים מאסר בפועל.

מתחם העונש ההולם **בגין מכלול מעשיו באישומים 6-7** נע בין 12 ל-28 חודשים מאסר בפועל.

יצוין, כי אף הפסיקה אשר הגישה ההגנה תומכת את מסקנת ביהמ"ש בקביעת מתחמי הענישה האמורים. זאת בשים לב לעונשים שהושתו שם, ולריבוי העבירות בהן הורשע הנאשם בכל אירוע ואירוע.

בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם, לקולא, יש ליתן את הדעת לעברו הפלילי הנקי של הנאשם, להודאתו אשר יש בה משום קבלת אחריות, לחסכון בזמן שיפוטי יקר ולגילו הצעיר. כמו כן, בית המשפט יביא במסגרת שיקוליו את העובדה כי נסיבות חייו ונתוניו האישיים של הנאשם אינם פשוטים כלל ועיקר כפי שאלו נלמדים מהתסקיר וכוללים בין היתר העובדה כי עסקין במי שעלה לארץ בגפו, בגיל צעיר ומבלי שיהיה לצדו גורם סמכותי שיוכל לתמוך ולהכווין את התנהגותו. הנאשם שיתף פעולה עם גורמי החקירה וכפי שנטען חלקם של המעשים בגינם הורשע מבוססים על דברים אותם מסר הנאשם שאלמלא עשה כן לא היו בידי היחידה החוקרת די ראיות להעמידו לדין.

בתיק זה אין לדבר על הליכי שיקום בגינם יש לחרוג מטה ממתחם העונש אותם קבעתי, שכן הנאשם לא נרתם לכל הליך טיפולי הגם שבית המשפט אפשר בחינת התאמתו למסגרת שכזו. ביחס לכך יש להצר על כך שהנאשם בדומה לנאשמים אחרים ערך "מאזן חשבונאי" והעדיף לרצות תקופת מאסר נוספת ולסיים את משפטו חלף טיפול שורשי בבעיית התמכרותו. הדברים אמורים ביתר שאת בשים לב למפורט בתסקיר שם מצוין כי הנאשם החל להשתמש בחומרים משני תודעה מגיל צעיר ולאחר שחרורו החל לצרוך סם מסוג "ניס גאי", כאשר בחצי שנה עובר למעצרו נהג לצרוך את הסם באופן קבוע בסופי שבוע. העובדה שבין המעשה הראשון מבחינה כרונולוגית בו הורשע הנאשם וזה האחרון חלפו 7 חודשים (כשכולם בוצעו על רקע התמכרותו) מלמדת על מידת השימוש שזה עשה בחומרים משני תודעה. בהעדר הליך שיקומי, הרי שהסיבה שהביאה את הנאשם לפעול כפי המתואר בכתב האישום, היינו התמכרותו לסמים, נותרה ללא מענה מוחשי (וזאת חרף דבריו של הנאשם כי לאחר שישתחרר וככל שיזדקק לכך יפנה באופן עצמאי למרכז גמילה). משכך יש לתת משקל להרתעת היחיד. עוד יינתן משקל מה להרתעת הרבים נוכח נפוצות העבירות בהם הורשע הנאשם.

בשים לב לכך שמטרת ביצוע העבירות הייתה על רקע השגת רווח כספי קל, מן הראוי היה להטיל על הנאשם גם עיצום כספי ממשי שיהיה בו כדי ללמד חוסר הכדאיות בצבירת רכוש על חשבון הזולת. יחד עם זאת, ובשים לב לנסיבותיו האישיות של הנאשם ועל רקע משכו של המאסר בפועל, אותו אגזור על הנאשם, מצאתי להימנע עיצום כספי ממשי וזה יעשה במשורה.

בשים לב לסעיף 40ג(ב) לחוק, משנקבעו שלושה מתחמי ענישה בגין שלושה אירועים, הרי שכעת בית המשפט רשאי לגזור עונש נפרד בגין כל אירוע או עונש כולל אחד בגין מכלול מעשיו של הנאשם. בעניינינו, סבורני כי יש מקום להטיל על הנאשם עונש כולל אחד, וזאת בשים לב לתדירות העבירות, לזיקה ביניהן ועל מנת לשמור על יחס הולם בין חומרת מכלול מעשיו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש אשר יוטל על הנאשם.

מכל המקובץ לעיל, הריני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 20 חודשים מאסר בפועל, שיימנו מיום מעצרו, 1.2.15.
 - ב. 4 חודשים מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור כל עבירת רכוש מסוג עוון.
 - ג. 8 חודשים מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור כל עבירת רכוש מסוג פשע או עבירה של הסגת גבול כדי לעבור עבירה.
 - ד. 500 ₪ פיצוי לכל אחד מעדי התביעה 3, 4, 1 וכן 1,000 ₪ פיצוי לעד תביעה מספר 5 על פי פרטיהם בכתב האישום, ובסה"כ 2,500 ₪ שישולמו עד ליום 01.01.2017.
- ניתן צו כללי למוצגים ליחידה החוקרת להשמיד, לחלט, להשיב לבעלים לפי שיקול דעתה.
- זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי

ניתנה והודעה היום י"ג כסלו תשע"ו, 25/11/2015 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט